

სად არის პოეზია?

I

სად არის პოეზია?

აი საკითხავი, რომელზედაც მე ჩემს თავსვე უნდა მივცე პასუხი. თქვენ, მკითხველო, ნება გაქვთ თქვენებურად გესმოდესთ პოეზია. ხოლო მე კი ნუ დამძრახავთ იმისთვის, ჩემი აზრი თქვენისა წინააღმდეგი რომ გამოდგეს. რა ვუყოთ? ზოგს მღვდელი მოსწონს, ზოგს მღვდლის ცოლი. არ არის ადვილი ამისი გარჩევა, ამ საგნის ყოველმხრივ გამოკვლევა, მაგრამ ჩვენის შემდეგის დაგვარად მაინც უნდა შევძლოთ. სირცხვილიც არის, კაცი ხატს ემსახურებოდეს და მისი ძალა და ვითარება კი არ იცოდეს, არ ესმოდეს, კაცი მგოსნობდეს და თავისი სამგოსნო საგანი, პოეზია არა ჰქონდეს შეგნებულო.. თუმცა კი ხშირად ისეცა ხდება, უფრო მდაბიო ერში, რომ მოლექსე პოეტურს ლექსსა სთხზავს და პოეზიის სწავლა-მოდერებისა კი იწივს არ იცის, იმას მხოლოდ სუნია, ალღო ამოქმედებს. მე მდაბიო კაცზე არცა რას ვამბობ, იმას ეპატიება კიდევ, მაგრამ ინტელიგენტს მგოსანს არ უნდა ვაპატიოთ ეს უცოდრობა.

ამ თავითვე მინდა გამოგიტყდე, არც ერთი კრიტიკოსის თეორიით არ გახლავართ შებოჭილი, - კიდევაც რომ ვიცოდე რამ ამ თეორიებისა, ამჟამად, ამ წერილის დროს, ყველა ისინი თავიდან მოშორებული მაქვს. ეს იქნება თქვენც შეამჩნიოთ ამ ჩემს წერილს. მე მხოლოდ ჩემი საკუთარი დაკვირვება უნდა გაგიზიაროთ. იქნება უხეირო, უმარილო, უმადლოც გამოდგეს იგი; არ ავხიდები და არ ვიტყვი, უსათუოდ ბაჯაღლო ოქრო იქნება მეთქი. ჩემი საკუთარი დაკვირვება ხო მაინც იქნება, ამით მაინც დავაკმაყოფილებ ჩემს თავმოყვარეობას. როცა რომელსამე ლიტერატურულ ნაწარმოებს ვკითხულობთ რამდენიმე კაცი ერთად, ვსთქვით ექვსი, ამათგანმა, შეიძლება ხუთმა დაიწუნოს და სთქვას: „სად არის აქ პოეზიაო?“, ხოლო ერთმა დაიჟინოს - „მშვენიერებააო“ წინააღმდეგით შეიძლება მოხდეს: ერთის დაწუნებული ხუთმა მოიწინოს, ან ექვსი შუაზე გაიყოს. ერთის სიტყვით % -ის გამოანგარიშება ძნელია. უნდა მხოლოდ ისა ვთქვათ, რომ ყველა მათგანი, დამწუნებელი და მომწონებელიც, ვიდრე რაიმე საპოეზიო თეორიას მოიგონებდეს და მის თანახმად ასწონდეს თხზულებას, საკუთარი გემოვნებით, სუნით, ალღოთი ხელმძღვანელობს. რუსეთის მგოსანს ნეკრასოვს დღესაც ჰყავს თაყვანისმცემელი, რამდენი საუკეთესო რუსეთის ჟურნალები აქებ-ადიდებენ მას, და ამას წინდა, ხომ მოგეხსენებათ, დიდებულმა რუსმა მწერალმა გრაფ ტოლსტოიმ იგი „ყოვლად უნიჭო პოეტის“ სახელით მონათლა; იგივე დღე დააწია პოლონსკის, ფეტს და „ოტეჩესტვენი ზაპისკების“ საყვარელ მოლექსეს, ნადსონს. მაშასადამე, აქ რაღაც საიდუმლოება იმალება, რომელიც უნდა გავქექოთ, გავარჩიოთ, გავცხრილოთ. გრაფ ტოლსტოი მართლა ტრედიაკოვსკი ხომ არ არის, რომ მისი სიტყვა ერთს ყურში შევუშვათ და მეორეში გავიცილოთ: მისი სახელი უფრო დიდია, მის დიდებულ ნიჭს მტერ-მოყვარენიც კი ვერ უარჰყოფენ და, მაშასადამე, მის აზრს, შეხედულებას ამა თუ იმ მწერალზე უნდა დავუკვირდეთ, უნდა გულში ჩავიჭდიოთ და ზემორე მოყვანილ მაგალითსაც ისე შევხედოთ... გულდასმით მოვეპყრათ. ეს თავისთვინ იყოს, - ჩვენში რამდენი განათლებული გვყავს იმ აზრის მქადაგებელი, პოეზიამ დღე მოჰამა, მას მომავალ კაცობრიობის ცხოვრებაში ადვილი აღარ ექნებაო, მის ადგილს მეცნიერება დაიჭერსო. ამ აბდაუბდა-გადასკუპდას, ნუ დაივიწყებთ,

განათლებული კაცი ამბობს. სირევგნე და სისულელე მეტიდა იქნება?! ამ მოძღვრების მიმდევარ კაცს, თქვენვე იფიქრეთ, რა დაფასება უნდა შეეძლოს ლიტერატურული ნაწარმოებისა, სითრას გაიგებს პოეზიის თავსა და ბოლოს, როდესაც არ იცის მისი საფუძველი, მისი ვინაობა, მისი სისხლი და ხორცი, მისი დამოკიდებულება ადამიანის ბუნებასთან.

ჰკითხეთ, რა საფუძველი აქვს ამისთანა მსჯელობასა? ჰკითხეთ კი არა, უნდა დაჰწამდევედეთ და როგორ, ჯერ უნდა ჰკითხოთ, მდაბიოდ რაში გამოიხატება ყოველივე ადამიანის პოეტური მხარე? ისე რეგვენი როგორ უნდა იყოს, არ გიპასუხოსთ, რომ ყოველივე მოძრაობა ადამიანის სულისა - სიმხიარულე თუ მწუხარება, გამომხატველია ადამიანის სულის პოეტური თვისებისა. თუ ამაში დაითანხმებთ, მოგებული ხართ, თუ არა და, სულ ხელი აიღეთ და მოშორდით ისე, როგორც მე ვარ მოშორებული და დაშორებული იმათზე და არცა მაქვს აზრად ამ ჩემის წერილით ამისთანა მეცნიერების უმეცრებას რაიმე წამალი დავდო. განა ეწამლება რამ ამისთანა ადამიანს, რომელიც მომავალს კაცობრიობას დღესვე სამარეს უთხრის, უმზადებს? მთელი კაცობრიობა უსულო საგნად, ხედა და ქვად უნდა გარდაქმნას, არც სიმწარე აგრძნობინოს სიცოცხლისა და არც სიტკბო? მართლაც, რა საბრალო იქნებოდა კაცობრიობა და მისი ცხოვრება ამ დედამიწის ზურგზედ რომ გამოთაყვანებული თეორიების მთხვევლების გეგმაზე მიმდინარეობდეს?!

მაგრამ არა. ბუნებას და ცხოვრებას საკუთარი წესი და რიგი აქვს და ჩვენი თეორიები მას ვერ შეუშლიან არჩეულ გზაზე სვლას. განა მთელს კაცობრიობას კი ძალუმს, ერთს ან ოცს ადამიანს არ ვიტყვი, თუნდა ზაფხული ზამთრად გარდაქმნან, ან ზამთარი ზაფხულად, მზისა და მთვარის ჩასვლა-ამოსვლის ვადა შესცვალოს თავის სურვილისამებრ? იქნება ეს შეიძლოს ოდესმე კაცობრიობამ, მაგრამ თავის ცოცხალის თავით ყოველად შეუძლებელია მან გრძნობა დაკარგოს სიყვარულისა და სიძულვილისა, ჰყოს უარი სიცოცხლეს, ცხოვრებას. თავი და ბოლო პოეზიისაც სწორედ აქ არის.

შეიძლება განა ცოცხალმა ადამიანმა არ იტიროს, არ იცინოს, ან არ იმღეროს? მდაბიოდ რომ ვსთქვათ, პოეზიაც აქ არის, ვინაიდან ყოველივე ეს სულიერი მოძრაობა, თუ შეიძლება ასე ითქვას, გრძნობაზეა დამოკიდებული. ცოცხალი ადამიანი და უგრძნობელი არ ვიცი რა უნდა იყოს? უსულო საგანი თუ იქნება, გაქვავებული, გახევებული, ან როგორ იმოძრაოს ადამიანმა უგრძნობლად? - მე ვედარაფერს ვიტყვი, თქვენ თითონ განსაჯეთ. ასეა, რას იზამს კაცი, როცა ჩიტირეკია მეცნიერებთანა აქვს საქმე, დიალ, სწორედ ჩიტირეკიებთან და მასთან ჯიუტებთან, რომელნიც ორჯელ ორზედაც, თავისთავის დასამძიმებლად და თავიანთ - ვითომდა მეტისმეტ მეცნიერობის - დასამკვიდრებლად უბირის ხალხის შორის - აიხირებენ, ექვსია და არა ოთხიო...

ბოდიშს ვიხდი მკითხველთან, რომ უცოდინარ მეცნიერებზე საუბრით გავაზანდე მისი ყურადღება და არჩეულ საგანზე გვიან ვიწყებ საუბარს.

II

სად არის, ან რა არის პოეზია? აი ჩვენი მსჯელობის საგანი... არის უცვალელებელი კანონი ბუნებისა, არის მასში თავისებური ჰარმონია. ბუნებას თავისივე კანონი აქვს კაცთა ცხოვრებისათვის დამყარებული, რომელიც არის დამოკიდებული სხვადასხვა პირობაზე, მიზეზზე; იგი ბუნებამ შექმნა. სხვადასხვა ჯიშისა და გვარის არა მარტო ცხოველნი და მცენარენი, არამედ თვით ერთისა და იმავე ჯიშისა და მოდგმის ცხოველნი განსხვავდებიან ერთიმეორისაგან. მთელი კაცობრიობა, ჩვენი პლანეტის მცხოვრებნი, რამდენიმე მოდგმად განიყოფებიან, ხოლო მოდგმანი -- ერებად. ყოველივე ერთი შესდგება ადამიანებისგან, რომელნიც განირჩევიან ისევ ერთი-ერთმანეთისგან სახიერებით, გონებრივი და სულიერი თვისებით. საერთო თვისებაც სუფევს მათ შორის, და არა მარტო ერთი ერის ინდივიდებში, არამედ მთელის ხმელეთის მცხოვრებთაც შეგვიძლიან უპოვნოთ საერთო რამ, აი თუნდ, მაგალითად, სიყვარული სიცოცხლისა და მწუხარება სიკვდილისა გამო, გრძნობა სიყვარულისა და სიძულვილისა! ბუნება ყველა ადამიანს ერთნაირად არ გვიყვარს, ხოლო მისი მოძულე ძვირად მოიპოვება ადამიანთა წრეში. თვით ბუნებასთან მეტრძოლი მიწის მუშა, ბევრნაირად მისგან შეშინებული და დაჩაგრული, დაქანცულ-დაღალული, სიამოვნებით გადაავლებს თვალს ახლად ამოსულს იას, გაბზიანებულს ტყეს - უხარიან, რომ ზაფხული მოდის. შვების მომცემია ნივთიერად - გრძნობაა ცხოველური, მაგრამ იდეალური მისწრაფებაც არის აქ დართული, უყვარს და მოსწონს რადღაც ეს ველური ნაზი ყვავილი, - იგი არც საჭმელია, არც სასმელი, თუნდ სასიამოვნო სუნი არა ჰქონდეს, ჩვენ მაინც მოგვწონს იგი, თვალს უყვარს, გულს ესიამოვნება მისი ნახვა, ცქერა, ხოლო განვითარებულს აზრიანს კაცს იგი სხვა ბევრს რასმე მოაგონებს იმისდა მიხედვით, რამდენადაც იდეალისტია კაცი, რამდენად სულიერად მდიდარია იგი.

ნუთუ ია ბუჩქებით და ეკლებით დაჩრდილული არ მოგვაგონებს დაჩაგრულს სიმართლეს? ეს მცენარე კაცთაგანს არავის დაურგავ, არც მოურწყავ და ისე არ მოუყვანია: მას ბუნება ზრდის, იგია მხოლოდ მისი მშობელი დედა; მზე ათბობს - ეს ლალაა, მაინც კი ლამაზია. ამ ბუნებრივობაშია დამალული მისი მშვენიერება.

სრულიად სხვაა მაღალი მთა თხემით ცად მიბჯენილი, ის ამაყია, დიდებული, შეუპოვარი, მიუკარებელი, უკადრისი, არავის თავს არ უყადრებს, მსოფლიოს ავ-კარგს [უცქერის], როგორც უბრალო რამ მასხრობას. ეს თითქოს მზემაც იცისო, -- წინდაწინ თავის სხივებს იმას მიაფრქვევს.

უცხო ქვეყანაში რომ მივიდეთ, ჩვენ, კაცთაც, ასე ვიცით: წინდაწინ იმის სანახავად წავალთ, ვინც ამ ქვეყანაში გვეგულება და გვიყვარს, მზეც ყოვლისა უწინარეს მთას ესტუმრება სადარბაზოდ, რადგან მთა ყველაზე მაღალია, ყველაზე დიდებული, რასაც კი ლიბო უდგა დედამიწის ზურგზე.

მეწყერის დროს დიდი და პატარა მირბის აღვარებულის მდინარის სანახავად, ხოლო თუ გასვლა გვინდა ამისთანა მდინარეზე, მაშინ კი გვეწუნება, ვწყევლით მას, ვუჭივით.

გარეშე ბუნებისა და ადამიანთა ცხოვრებისა არ არის პოეზია: ვისაც კარგად ესმის ბუნება და ცხოვრება, თუნდა ლექსებს, დრამებს, რომანებს არ სწერდეს, მაინც პოეტია, არ

შეიძლება კაცთა ცხოვრებაში ისეთი რამ მოვლენა დავასახელოთ, რომ მისი მსგავსი თვით ბუნებაშიაც არ მოიპოვებოდეს. ბუნებაში ვხედავთ ძლიერების წარმომადგენელთ ლომს, ვეფხვს, არწივს. ჩვენს საზოგადოებაშიაც არიან ისინი, მხოლოდ აღმოჩენა უნდა. ლომის სურათი ხომ გვიყვარს და არა ნაკლებ მაზე ლომკაცისა მოგვწონ... აგრეთვე არწივის და ვეფხვის მსგავსი ადამიანი. მოგვწონს ესენი, თუმც კეთილს ძალიან ცოტას წარმოადგენენ თავის ვინაობით და მხოლოდ იმით მოგვწონ, რომ გამომხატველნი პირადის ძლიერებისა. როგორც კაცთა საზოგადოება გვაძლევს მარტოოდენ მავნებელს ადამიანს, - წევრს, ეგრეთვე ბუნება - სხვადასხვა გესლიან ქვეწარმავალთ, რომელნიც ჩვენ გვეზიზღება.

„დედავ, დედავ“, ტირის ბავშვი, დედის მაძებარი, და განა ყოველი ჩვილი სულდგმული ამასვე არ მოსთქვამს?! რაც უნდა განვითარების უმაღლეს მწვერვალს მიაღწიოს კაცობრიობის ცხოვრებამ, მაინც მასში უნდა სჩანდეს ისევ ბუნება საერთოდ... ჩვენ ბუნებაში ვართ - იგი ჩვენშია. საით, როგორ შეგვიძლიან იგი თავიდან ავიშოროთ, იმას გავუქნეთ, დავემალნეთ?! ცოცხალნიც მისნი ვართ, მკვდარნიც.

კაცთა ცხოვრებას ჰყავს მუდამ თავისი მთვარე, თავისი მზე, გარდა იმათი, რომელნიც ციდან დაგვცქერაინ. თანამედროვე დიდებული კაცი მხოლოდ ვარსკვლავია, ხოლო მზენი და მთვარენი წარსულ დროთა და საუკუნეთა წყვილიდან გვინათებენ, ეს დიდებულ გვამთა კრებულია. სიყვარული ხელად ჰქმნის ადამიანს, ამოქმედებს: ტარიელი დაემებს ნესტანდარეჯანს, შაჯერებულია მისგან ყოველი კუთხე ქვეყნისა, არაფერს ჰზოგავს იგი ამ მიზნისათვის, თავი აქვს გადადებული, ათასნაირ საშიშროებაში ვარდება, თავისი თავი, თავისი სიცოცხლე მსხვერპლად შეუწირია საყვარელი საგნისათვის, მხოლოდ გარემოება უწყობს ხელს, რომ არა კვდება ტარიელი ამ სატრფიალო საგნის ძიების დროს.

ყველა დიდებული ტიპები, რაც კი შეუქმნიათ დიდებულ მგოსანთ, დიდებულ მწერალთ, ყველა იმათ აქვთ საერთო ხასიათი -- თავდადება, შეუდრეკელობა, სიმტკიცე იმაში, რა აზრითაც გამსჭვალულან, რა გრძნობასაც შეუპყრია იმათი არსება. ისინი ერთსა და იმავე დროს თვალხილულნიც არიან და ბრძანიც. ამ პატარა არსებას - ადამიანს, თითქოს მთელი ბუნება თავის ვინაობაში მოუთავსებია... ნამდვილად ასეა, დიდება და სახელი მწერალს, რომ ეს შეუნიშნავს, თვით ბუნებაც ასეთივეა. იგი თვალხილულიც არის და ბრძაც ერთსა და იმავე დროს. ვხედავთ კარგად, ბუნებას რომ თვალეები არა აქვს, არც თავი აბია და ტვინი სად ექნება? მაგრამ მისი წესი და რიგი, მისი სიმტკიცე აზრისა და მისწრაფებისა ჩვენ გვაოცებს, გვაკვირვებს. მისი გონიერი მოქმედება ადამიანის გონიერებას ბევრით აღემატება... ყველა დიდებული ადამიანი თვით ამ ბუნებას ჰგავს ღირსებით და ნაკლით.

აბა კარგად დაუკვირდით ლამანჩელ აზნაურს დონ-კიხოტს; შეადარეთ თვით ბუნებასთან, რამდენს მსგავსებას ჰნახავთ მათ შორის. რა არის თვით ბუნება, თუ არა იგივე დონ-კიხოტი, რომელიც თავდაუზოგავად ჰვლეავს, იბრძვის, მისწრაფის ერთხელ არჩეულ, აჩემებულ გზაზე თავდაუზოგავად? აზრი მაღალი აქვს, ფიქრი კეთილი, მაგრამ შეცდომაზე ბევრში მოსდის, უნაკლო არც იგია. რამდენადაც ნიჭიერია მწერალი, რამდენადაც მაღალი და დიდებულია მისი გრძნობა, გონება, იმდენად სავსებით ჰხატავს იგი ბუნებას არჩეულ ტიპის მეოხებით. შექსპირი იმიტომ არის დიდებული ყველა მგოსანთა შორის, რომ ბუნება სავსებით გამოსჭვირს იმის ნაწერებში. ამ მხრივ შეჰხედეთ საგანს, ვნახოთ, თუ არ დამეთანხმობთ.

შეადარეთ აგრეთვე ყველა გენიოსთაგან შექმნილი ტიპები. დააკვირდით რამდენი მსგავსებაა მათ შორის...

III

ჩვენი ცხოვრება სრული გამომხატველია ბუნებისა. ყველა ის, რაც ბუნებაშია, დამოკიდებულება ცხოველთა შორის, მცენარეთა, ცისა და დედამიწის შორის, წყალსა და ჰაერთან, ყველა ეს ჩვენ კაცთა შორის ხდება.

როცა ცა იღრუბლება, მინამ ჭექა-ქუხილი ასტყდება, ყველა სულიერი ძალაუნებურად მწუხარებასა ჰგრძნობს.

კაცთა ცხოვრებაშიც არეულობა, რევოლიუციები, მწუხარებით დაწყებულა, როგორც ცაზე ჭექა-ქუხილი.

ვინც ბუნების ავი და კარგი შეიგნო, იმას არ გაუძნელდება ცხოვრების ვითარების გაგება. მხოლოდ უნდა მწერალი უყურებდეს ცხოვრებას, თუ შეიძლება ასე ვთქვათ, ბუნების თვალებით.

კაცთან გამოთქმულია ეს სიბრძნე: „ისა სჯობ მამულისადა - შვილი რო სჯობდეს მამასაო“, გაუკეთესება ცხოვრებისა მხოლოდ მაშინ შეიძლება, რასაკვირველია, როცა შვილი უკეთესი იქნება მშობელზე, მეტს ჭკვას, მეტს უნარს გამოიჩენს.

ბუნებაც ხომ ამავე სიბრძნეზეა დაფუძნებული, ამ სიბრძნით ხელმძღვანელი; ასე რომ არ იყოს, ყურძნის მაგივრად კრიკინას ვჭამდით, გულაბი-მსხლის მაგივრად - პანტას, ნაცვლად თურაშაულისას - მაჟალოს.

„შინ რო ბალღებს გიშოიდეს, გარეთ ტაბლას რა ხელი აქვსო“. ბუნებაც ამასვე ბრძანებს და ასე იქცევა: არაფერს თავის შრომისას არა ჰკარგავს ბეწვის ტოლასაც კი, რასაც იძლევა, უკანვე მიაქვს, არ შეგვარჩენს, არც სხვა პლანეტებს უგზავნის, თავის საკუთარი ბალღებისათვის ეხარბება, იმათთვისა ჰზოგავს.

ყველაფერი, რასაც ბუნებრიობა ეტყობა: სიძულვილი თუ სიყვარული, შური, მტრობა, სიმამაცე და სიმხდალე, ქველობა თუ სიძუნწე და სხვ. და სხვ., იქ უსათუოდ პოეზიაა. ყველაფერს თავისი გასამართლებელი საბუთი აქვს, მიზეზი, გარემოება. მწერალს ეს მუდამ უნდა ახსოვდეს, რომ ბუნებრივს, კანონს არ უმტყუვნოს. წესიერება ბუნებისა დაიცვას - ისე უნდა გადმოგვცეს სურათი, რომ არა ვსთქვათ -- ეს ყოვლად შეუძლებელია, ეს ბუნების წინააღმდეგიაო... ყველა ვნებას, ყველა გრძნობას თავისი ბუნება აქვს, თავისი აგებულება, საათი დაბადებისა, ხანა სიყრმისა, სიჭაბუკისა და სიკვდილისა, - ყველა ეს უნდა მხედველობაში ვიქონიოთ. იმიტომ არიან უკვდავნი ქმნილებანი უკვდავთა ავტორთა, რომ ამ წესს არა ჰღალატობენ იმ ნაწარმოებთა მთხზველნი.

რა იქნებოდა „ვეფხისტყაოსანი“, ტარიელი რომ არა ტიროდეს კი ნესტანისათვის, - არა იღვწოდეს კი მის საპოვნელად, არ აგდებდეს თავს ხიფათში, არამედ იჯდეს სრა-სასახლეში და

დროებას ატარებდეს, თან ამბობდეს დაარხინებული გულით: „ნეტა, რომ კაცმა თქვას, სად გადიკარგა მეფის ასული დარეჯანო?“ დაუწყოს სხვას ვისმე არშიყობა, ახლა სხვა შეუყვარდეს, ისიც რომ ქაჯებმა მოსტაცონ, იმაზედაც ერთხელ დასწავლილი ფრაზა განიმეოროს?! სადღაა მაშინ მისი დიდბუნებოვანობა და მისი ბუნების მსგავსება? ჩვენ ხომ ვსთქვით, რომ ყოველივე დიდებული ბუნებასა ჰგავსო, მისი ზნე-ხასიათი სჭირსო... ან რა ღირსება და პატივისცემა ექნება ჩვენგან ავთანდილს და ფრიდონს, რომ არ ეშველათ კი ტარიელისათვის საყვარლის ძიებაში, ნაცვლად ხელი შეეშალათ და მისდამი სიბრალული, თანაგრძნობა არ გამოეჩინათ?!

„ვეფხისტყაოსანში“ ყველაფერი ბუნებრივია, მთელი სხეული და მისი სული და გული. უწესო ბუნების წინააღმდეგ იქ არაფერი მოიპოვება. იმიტომ უკვდავია ეს ნაწარმოები... ვიდრე ბუნებაა თავის ძალით მმართველი კაცთა სიცოცხლისა, „ვეფხისტყაოსანიც“ იქნება ჩვენთვის გონების მმართველი...

ტექსტი ციფრული ვერსია მოამზადა: **ელენე მეგრელიშვილმა**

თბილისი

4 აპრილი 2020 წელი

#დარჩისახლში